

Jogalapok és fontosabb érvek

A felperes álláspontja szerint Lengyel Köztársaság a nemzeti jogában mostanáig nem fogadta el a 2003/98/EK irányelv szabályszerű átültetéséhez szükséges rendelkezéseket. A Bizottsággal közölt Ustawa z 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (a nyilvános információkhoz való hozzáféréstől szülő, 2001. szeptember 6-i törvény) nem érinti a közszféra információinak további felhasználását, mivel még csak a „további felhasználás” fogalmát sem tartalmazza. Már ezen oknál fogva sem jelenthetik az e törvényből eredő jogok és kötelezettségek a 2003/98 irányelv szabályszerű átültetését.

(¹) HL L 345., 90. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 32. kötet, 701. o.

2010. július 8-án benyújtott kereset — Magyar Köztársaság kontra Szlovák Köztársaság

(C-364/10. sz. ügy)

(2010/C 301/07)

Az eljárás nyelve: szlovák

Felek

Felperes: Magyar Köztársaság (képviselők: Fehér M. és Orgován E., meghatalmazotti minőségben)

Alperes: Szlovák Köztársaság

Kereseti kérelmek

- A Bíróság állapítsa meg, hogy a Szlovák Köztársaság azzal, hogy az Unió polgárainak és családtagjaiknak a tagállamok területén történő szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jogáról szóló, 2004. április 29-i 2004/38/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvre (a továbbiakban: 2004/38 irányelv) hivatkozva, annak rendelkezéseit azonban be nem tartva 2009. augusztus 21-én megtiltotta Sólyom László, a Magyar Köztársaság elnöke belépését a Szlovák Köztársaság területére, megsértette a 2004/38 irányelv és az EK 18. cikk (1) bekezdése alapján fennálló kötelezettségeit;
- a Bíróság az előző pontban foglaltakon túl állapítsa meg, hogy az uniós joggal, így különösen az EUSZ 3. cikk (2) bekezdéssel és az EUMSZ 21. cikk (1) bekezdéssel ellentétes a Szlovák Köztársaság által a kereset benyújtásáig képviselt azon álláspont, amely a 2004/38 irányelv alapján jogszerűnek tartja a Magyar Köztársaság képviseletét ellátó személy, így a Magyar Köztársaság elnöke belépésének

megtiltását a Szlovák Köztársaság területére és ily módon fenntartja az ilyen jogsértés megismételt előfordulásának lehetőségét;

- a Bíróság állapítsa meg, hogy a Szlovák Köztársaság visszaélészerűen alkalmazta az uniós jogot, amikor a 2004/38 irányelv alapján hatóságai 2009. augusztus 21-én megtagadták Sólyom László köztársasági elnök belépését a Szlovák Köztársaság területére;
- feltéve, de meg nem engedve, hogy amennyiben — az előző pontokban foglalt kérelem alapjául szolgáló magyar álláspont ellenére — a Bíróság állásfoglalása az lenne, hogy a 2004/38 irányelv személyi hatályát konkrét nemzetközi jogi norma korlátozhatja, állapítsa meg az ilyen kivételek körét és hatályát;

- a Bíróság kötelezze a Szlovák Köztársaságot a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A Szlovák Köztársaság külügyminisztériuma 2009. augusztus 21-én szóbeli jegyzékben jelezte a Magyar Köztársaság külügyminisztériumának, hogy Sólyom László magyar köztársasági elnök aznapra tervezett látogatása kapcsán a Szlovák Köztársaság illetékes hatóságai a 2004/38 irányelv és az azt átültető nemzeti jogszabályok alapján úgy határoztak, hogy a megtiltják a magyar köztársasági elnök belépését a Szlovák Köztársaság területére.

A Magyar Kormány álláspontja szerint a Szlovák Köztársaság Sólyom László köztársasági elnök belépésének megtiltásával megsértette az EK 18. cikket és a 2004/38 irányelvet. A Magyar Kormány álláspontja szerint Sólyom László köztársasági elnök személyes magatartása sem általában, sem az adott konkrét látogatáshoz kapcsolódóan nem valósított meg olyan valódi, közvetlen és kellően súlyos veszélyt a társadalom valamely alapvető érdekére, ami indokolhatta volna bármilyen korlátozó intézkedés meghozatalát. Feltéve, de meg nem engedve, hogy volt olyan ok, amely a korlátozó intézkedést megalapozta, a Magyar Kormány álláspontja az, hogy a konkrét esetben a köztársasági elnök belépésének megtiltásában megnyilvánuló intézkedés nem felelt meg az arányosság követelményének és túllépte az elérni kívánt célt, amely kevésbé korlátozó, a Szlovák Köztársaság rendelkezésére álló egyéb eszközzel is elérhető lett volna.

A Szlovák Köztársaság a 2004/38 irányelv eljárási szabályait sem tartotta tiszteletben, minthogy a Sólyom László köztársasági elnök belépésének megtiltásáról szóló döntést nem foglalták az irányelvnek megfelelő határozatba és azt nem kézbesítették, a döntésről szóló szóbeli jegyzék a belépés megtiltásáról tartalmazott tájékoztatást, azonban ebben sem szerepel sem részletes indoklás, sem a jogorvoslati hatóság vagy bíróság megjelölése, sem pedig a jogorvoslatra nyitva álló határidő.

A Magyar Kormány szerint a Szlovák Köztársaság részéről fennáll a jogsértés megismétlődésének veszélye, minthogy továbbra is fenntartotta azon álláspontját, hogy Sólyom László köztársasági elnök belépésének megtiltására jogszerűen került sor.

A Magyar Kormány álláspontja szerint a Szlovák Köztársaság hatóságainak jogalkalmazása nem csak önmagában a 2004/38 irányelv megsértését jelentette, de egyúttal az irányelvre történő hivatkozás maga visszaélésszerű volt, amennyiben a Szlovák Köztársaság hatóságait nem az irányelvben foglalt indokok vezérelték, hanem kifejezetten politikai célkitűzéseket kívántak az irányelvre történő hivatkozás útján érvényesíteni. A Szlovák Kormány nyilatkozatai alapján megállapítható, hogy Sólyom László köztársasági elnök belépésének megtiltását a Szlovák Kormány részéről nem az uniós jogban, így a 2004/38 irányelvben megfelelő hivatkozási alapként elismert közbiztonsági vagy közrendi okok, hanem lényegében politikai, elsősorban belpolitikai indokok motiválták.

A Magyar Kormány álláspontja szerint téves az eljárás során az Európai Bizottság által megfogalmazott azon álláspont, mely szerint a tagállamok államfőinek hivatalos látogatásaira nem az uniós jog, hanem a nemzetközi jog szabályai alkalmazandók. A Magyar Kormány álláspontja az, hogy a 2004/38 irányelv feltétlen alkalmazást kíván minden személyi kör és minden típusú látogatás során, így mind hivatalos, mind magánlátogatás tekintetében. A 2004/38 irányelv kögens jelleggel, minden uniós polgárra kiterjedően erősíti meg, hogy az uniós polgár elsődleges jogból eredő közvetlen és egyéni alapjogosultsága a bármely állam területére történő belépés. Ugyancsak kögens jelleggel és taxatív módon sorolja fel a 2004/38 irányelv azokat az eseteket, amelyekben az uniós polgár mozgásszabadságát korlátozni lehet. Az irányelv a főszabály alól sem az államfők, sem a tagállamok állampolgárainak más köre tekintetében nem tartalmaz olyan kivételt, amely az irányelv rendelkezéseinek hatályát lerontaná. Amennyiben a 2004/38 irányelvet megalkotó Tanács és Európai Parlament függővé kívánta volna tenni a mozgásszabadság gyakorlását a nemzetközi jogi normáktól — ideértve a nemzetközi szokásjogot is — úgy ezt az irányelv elfogadásakor minden bizonnyal megtette volna.

A Magyar Kormány álláspontja szerint sem az írott nemzetközi jogban, sem a nemzetközi szokásjogban nem lelhető fel olyan hatályos nemzetközi jogi norma, amely a jelen ügyben alkalmazható volna. Még ha ilyen nemzetközi jogi norma létezne is, a tagállamok az Unióhoz való csatlakozásuk révén hatáskört ruháztak az Unióra a személyek szabad mozgására vonatkozó szabályok megalkotására vonatkozóan és kötelezettséget vállaltak arra, hogy az Unió jogi aktusait, az uniós jogot tiszteletben tartva gyakorolják e téren fennmaradó hatásköreiket. Amennyiben egy tagállam állampolgárának másik tagállamba történő átlépése tekintetében a nemzetközi jog bármely rendelkezése mégis korlátozhatja a 2004/38 irányelv személyi hatályát, úgy elengedhetetlen, hogy a Bíróság egyértelműen meghatározza e korlátozás körét és terjedelmét figyelemmel arra is, hogy ilyen kivételt, illetve derogációt a 2004/38 irányelv nem tartalmaz.

2010. július 29-én benyújtott kereset — Európai Bizottság kontra Olasz Köztársaság

(C-379/10. sz. ügy)

(2010/C 301/08)

Az eljárás nyelve: olasz

Felek

Felperes: Európai Bizottság (képviselők: L. Pignataro és M. Nolin meghatalmazottak)

Alperes: Olasz Köztársaság

Kereseti kérelmek

— A Bíróság állapítsa meg, hogy az Olasz Köztársaság — azzal, hogy az 1988. április 13-i 117. sz. olasz törvény 2. cikkének (1) és (2) bekezdése alapján kizárta az olasz állam felelősségét az uniós jognak a végső fokon eljáró nemzeti bíróságnak felróható megsértésével magánszemélynek okozott kárért, amennyiben az uniós jog megsértése az eljáró bíróság által végzett jogszabály-értelmezésből vagy a tényállási elemek és a bizonyítékok általa végzett értékeléséből ered, valamint azzal, hogy az említett felelősséget a szándékos vagy súlyosan kötelességszegő károkozására korlátozza — nem teljesítette az uniós jog végső fokon eljáró nemzeti bíróság általi megsértéséért fennálló állami felelősségnek a Bíróság ítélkezési gyakorlatában kialakított általános elvéből eredő kötelezettségeit.

— az alperest kötelezze a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A bírósági jogkörben okozott kár megtérítéséről és a bírák polgári jogi felelősségéről szóló, 1988. április 13-i 117. sz. törvény kizárja az olasz állam felelősségét az uniós jognak a végső fokon eljáró nemzeti bíróságnak felróható megsértésével magánszemélynek okozott kárért, amennyiben az uniós jog megsértése az eljáró bíróság által végzett jogszabály értelmezésből vagy a tényállási elemek és a bizonyítékok általa végzett értékeléséből ered. Ezenfelül az említett felelősséget a szándékos vagy súlyosan kötelességszegő károkozására korlátozza.

A C-173/03. sz. Traghetti-ügyben hozott ítéletében ⁽¹⁾ a Bíróság a következőt állapította meg: